

Höstens ande sänker sig öfver jorden,
Svartgråa sväfva himmelens slitna skyar,
Som när jag hänger mina svarta byxor
Ut för att vädras.

Dyster och hjertlös med katarr och bröstvärk
Svftar han åt oss, att vårt lif förgöra;
Böjer despotiskt under paraplyer
Suckande nackar.

Vildt han kastar regn öfver dal och ängar;
Unnar oss gropar endast med lerigt vatten,
Som när en båtsman ger åt sin älskarinna
Mustiga pussar.

Borta, försvunna äro skogens skalder,
Skapelsen ligger som en vän på bärer.
Bleka naturen skadar jag igenom
Kittade fönster.

Nordan trummar på min fönsterruta,
Solen har flyttat ur min mörka kammar.
Der i förbidan uppa bättre tider,
Hänger jag lyran.

